

РЕШЕНИЕ

№ 3798

гр. София, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 17.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **962** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 195б от Закона за водите (ЗВ) във вр. с чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от изпълнителния директор инж. Д. Ч., против Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 21/13.01.2022г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“ (БД И.), с който на основание чл. 195б, ал. 1 и 2 във вр. с чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 194б, ал. 1 от Закона за водите (ЗВ) е установено по основание и размер задължение на [фирма], представляващо дължима такса за разрешено право на водовземане от повърхностни води съгласно Разрешително № 1036/10.07.2006г., продължено и изменено с Решение № 3/03.01.2012г. и Решение № 137/21.05.2012г., издадени от министъра на околната среда и водите, за периода 01.01.2019г. – 31.12.2019г., в размер: главница: 19 491,02 лв., ведно с дължимата законна лихва за периода на забава от 16.02.2020г. до 13.01.2022г. в размер на 3 779,39 лв. и законна лихва от датата на издаване на АУПДВ № 21/13.01.2022г. до датата на заплащане на главницата.

В жалбата са наведени доводи, че АУПДВ не съответства на предвидената от закона форма, издаден е при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при неправилно приложение на материалния закон. Сочи се, че представител на дружеството не е присъствал по време на проверките от контролните органи на БДИР и не е бил запознат с направените констатации, дори не ги е

подписал, с което е било нарушено правото му на защита. Иска се отмяна на АУПДВ. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът – директор на Б. дирекция „И. район“ /БДИР/, чрез процесуален представител юрк. Г., в съдебно заседание и с представени писмени бележки, взема становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема следното:

[фирма] е титуляр на разрешително за водоползване № 1036/10.02.2006г., издадено от министъра на околната среда и водите. Разрешителното е за воден обект: Язовир „Домлян“ с общ обем 26,0 млн.куб.м, изграден на дерета в землището на [населено място], с цел на водоползването: напояване на 85 000 дка поливни площи, лимит на ползваната вода – до 23,0 млн.куб.м/годишно, със срок до 10.02.2012г.

В разрешителното е посочено, че на основание чл. 194, ал. 1 ЗВ за правото на водоползване се заплащат такси в размер, определен в съответствие с чл. 2, ал. 1 и ал. 2 от Тарифа за таксите за правото на водоползване и/или разрешено ползване на воден обект“ (ПМС № 154/2000г.) – за „напояване“ при действителната категория на повърхностните води.

Срокът на действие на разрешително № 1036/10.02.2006г. е продължен с Решение № 3/03.01.2012г. и Решение № 137/21.05.2012г., издадени от министъра на околната среда и водите – до 10.02.2022г.

С декларация по чл. 194б от Закона за водите, заведена с вх. № КД-04-1913/04.02.2020г., дружеството е декларирало, че за периода 01.01.2019г.-31.12.2019г. иззетото количество вода /отнет годишен воден обем/ е 21418698 куб.м. Посочено е измервателно устройство – рейка и единичен размер на таксата от 0,0013. Декларирано е също така, че са приложени следните корекционни коефициенти за наличието на следните обстоятелства: При напояване - отнетият обем е по-малък от или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определени в Наредба за нормите на водопотребление /ДВ, бр.103 от 27.12.2016 година/, за съответните култури. В декларацията е вписано, че дължимата такса за водовземане е в размер на 19491.02 лв.

На 13.11.2020г. експерт в Дирекция „Контрол“ при Б. дирекция „И. регион“ е извършил проверка на данните в подадената от [фирма] декларация по чл. 194б ЗВ, обективизирана в констативен протокол № ПВ1-232/13.11.2020г. Констатирано е, че коректно са декларирани иззетите водни количества, отчетени по рейка, както и че правилно е изчислена дължимата такса за водовземане за периода 01.01.2019г.-31.12.2019г. в размер на 19 491,02 лв.

С писмо изх. № ПО-02-492/18.12.2020г., връчено на [фирма] на 21.12.2020г., дружеството е поканено доброволно, в 14-дневен срок да заплати парично задължение /такса/ за водовземане по разрешително № 1036/10.02.2006г., продължено с Решение № 3/03.01.2012г. за периода 01.01.2019г.-31.12.2019г., в размер на 19 491,02 лв. ведно с дължимата лихва за периода на забава. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства, че в 14-дневния срок, посочен в поканата за доброволно изпълнение, жалбоподателят е заплатил дължимата такса за водовземане от повърхностен воден обект - яз. „Домлян“ за 2019г.

С писмо изх. № ПО-02-492(1)28.04.2021г., връчено на 05.05.2021г., жалбоподателят е уведомен за започване на административно производство по издаване на АУПДВ.

Производството е приключило с постановяване на оспорвания АУПДВ №

21/13.01.2021г.

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебно оспорване акт и в законоустановения срок.

Разгледана по същество е неоснователна.

АУПДВ № 21/13.01.2021г. е издаден от компетентен орган в кръга на правомощията му съгласно чл. 195б, ал. 1 ЗВ.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта - посочен е издателят на акта; адресатът; сумата, която се дължи; периодът, за който е дължима, както и правното основание, на което е изчислена. В съответствие с чл. 195б, ал. 2 ЗВ са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е съставен актът: разрешително за водовземане от повърхностен воден обект, констативен протокол от извършена проверка /т. 4/, покана до лицето за доброволно изпълнение /т. 3/ и т.н. Изложени са фактическите и правните основания за издаването му. Детайлно са посочени фактите и обстоятелствата, обосновавали извод, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водоползване за 2019г. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа. При издаването на акта са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВ, като е съставен констативен протокол и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията.

Неоснователни са бланкетните възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и липсата на мотиви. В АУПДВ са посочени достатъчно детайлни и разбираеми мотиви за неговото издаване. Жалбоподателят не твърди и не ангажира доказателства, че е извършил дължимите плащания на таксата за водовземане за процесния период. Нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатира в случая.

Оспореният АУПДВ е издаден в съответствие с приложимите материалноправни норми.

Съгласно чл. 194, ал. 1 ЗВ за правото на използване на водите се заплащат различни такси, сред които и такса за водовземане от повърхностни води, какъвто е настоящият случай. Тази такса се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а (чл. 194, ал. 2 ЗВ). Според ал. 6 на чл. 194 ЗВ размерът на таксите по ал. 1, т. 1-3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет. За отчетен период 01.01.2019г.-31.12.2019г. е действаща Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016г., в сила от 01.01.2017г.

С разпоредбата на чл. 194б ЗВ е въведено задължение за титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, ежегодно към 31 януари на следващата година, да определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които

се определят таксите.

По така подадената декларация директорът на басейнова дирекция извършва проверка за съответствие на информацията с резултатите от собствения мониторинг, показанията на измервателните устройства и резултатите от извършения през годината контрол – чл. 194б, ал. 3 ЗВ.

Съгласно чл. 194б, ал. 2 ЗВ (Изм. - ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 27.11.2018 г.) задължението по декларацията, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари.

В случая декларацията е подадена в срок. Ответникът е извършил проверка на декларацията в съответствие с чл. 194б, ал. 3 ЗВ, като е установил коректно попълнени данни в декларацията. Не съществува спор относно действително изразходваното количество водни маси за периода 01.01.2019г.-31.12.2019г. Съгласно чл. 194, ал. 1 ЗВ за правото на използване на водите се заплаща такса. Според чл. 194, ал. 2 ЗВ таксата по ал. 1, т. 1, букви "а" /такса за водовземане/ и "б" се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а.

Според ал. 6 на чл. 194 ЗВ размерът на таксите по ал. 1, т. 1 - 3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет. В случая за периода 01.01.2019г до 31.11.2019г. е приложима Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016г, обн. ДВ бр. 2 от 6.01.2017 г, в сила от 1.01.2017г. Според изричната норма на чл. 194а, ал. 1 ЗВ отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Идентична е и разпоредбата на чл. 7, ал. 1 от Тарифата за таксите за водовземане, в сила от 01.01.2017 г. Срокът, в който титулярят на разрешителното е длъжен да внесе таксата по посочените в чл. 195а сметки, е регламентиран нормативно в чл. 194б, ал. 2 ЗВ. Няма спор, че жалбоподателят не е заплатил дължимата такса за водовземане за процесния период. В случая задължението за заплащане на такси произтича от осъщественото водовземане, разрешено до 10.02.2022г. На основание чл. 195б, ал. 1 от Закона за водите вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 ЗВ такси, се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс. Не са представени доказателства, че водите от горепосочения източник са използвани от друго лице, а и няма спор, че именно жалбоподателят е осъществил водовземането.

При тези факти законосъобразно и в съответствие с изричната норма на чл. 195б, ал. 1 ЗВ директорът на басейнова дирекция е издал АУПДВ въз основа на извършената от длъжностни лица проверка, резултатите от която са обективирани в констативен протокол № ПВ1-232/13.11.2020г., и на тази основа е определил размера на дължимата такса за водовземане за процесния период, за която не се твърди и не са ангажирани доказателства да е била платена в срока по чл. 194б ал. 2 ЗВ. Не съществува спор, че размерът на дължимите суми за посочения период съответства на този, отразен в процесния АУПДВ. Самият жалбоподателят е декларирал този размер на дължимата такса за водовземане. Задължението на титуляра за заплащане на такси произтича от осъщественото водовземане, разрешено до 10.02.2022г. Задължението за заплащане на такси за водовземане възниква въз основа на влязъл в сила акт на регулиращия орган. Предвид данните по делото, в т.ч. методиката, посочена в Закона

за водите, цитираната по-горе Тарифа, настоящият съдебен състав счита за правилен механизма на изчисляване на таксите за водовземане в процесния акт за установяване на държавно вземане.

Таксата е изчислена по действащата тарифа за съответния период, формулата е приложена правилно, като показателите са заместени правилно с коректните стойности. Не е спорно, че жалбоподателят е ползвал повърхностни води за напояване на земеделски култури, за което дължи заплащане на такса на основание чл. 194, ал. 1 ЗВ, определена по реда на Тарифа за таксите за правото на водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016 г., обн. ДВ бр. 2/06.01.2017 г., в сила от 01.01.2017 г. Тази такса се определя на базата на отчетния обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в Наредбата за нормите за водопотребление. Съгласно чл. 11 от Тарифата таксата се изчислява по формулата $T = E \times W$, където: T е размерът на дължимата годишна такса в лева; E - единичният размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана отчетната вода, съгласно таблиците по чл. 12 - в лв./куб. м; W - размерът на отчетния годишен воден обем - за повърхностни и подземни води, в куб. м; размерът на разрешен годишен воден обем - за минерални води, в куб. м.

Когато водовземеването е за напояване, към единичния размер на таксата се прилагат коригиращи коефициенти в зависимост от отчетното количество вода съобразно нормите за водопотребление съгласно чл. 12, ал. 3 от Тарифата, както следва: ако отчетното количество вода е равно или по-малко от нормативно определеното за съответната агроклиматична зона и съответните култури, се прилага намаляващ коефициент от 0.7; обратно – ако отчетният обем вода е по-голям от нормативно определеното количество, се прилага увеличаващ коефициент- 1.3.

В декларацията жалбоподателят е посочил, че отчетният обем вода е по-малък или е равен от обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определени в Наредба за нормите за водопотребление /ДВ, бр.103 от 27.12.2016 година/, за съответните култури, поради което в случая е приложен корекционният коефициент - 0.7.

За отчетния период единичният размер на таксата за обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури е 0,0013 лв. за кубичен метър вода – чл. 12, ал. 2, т. 3 от Тарифата. Размерът на таксите е определен на базата на посочените в декларацията по чл. 194б ЗВ отчет годишен обем и правилно приложен корекционен коефициент за напояване, когато отчетният обем на вода е по-малък или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, както следва: $21\ 418\ 698\ \text{куб.м} \times 0,0013\ \text{лв.} \times 0.7 = 19491.02\ \text{лв.}$

Съгласно чл. 195в, ал. 1 ЗВ във вр. чл. 175, ал. 1 ДОПК за неплатените в законоустановените срокове този вид публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон, поради което в акта правилно е определена и лихва за забава.

Поради това сумата, която е посочена в АУПДВ за процесния отчетен период, е действително дължима. Вземането е дължимо, тъй като не е заплатено от жалбоподателя при дадена му възможност за доброволно изпълнение.

По аргумент от чл. 84 ЗЗД забавата настъпва след изтичане на определения срок без да е необходимо да бъде връчвана покана за доброволно изпълнение. В случая срокът за заплащане на годишната такса за водовземане е не по-късно от 15 февруари на следващата година, поради което правилно е определен периодът на забавата за

процесния отчетен период – 16.02.2020-13.01.2022г. Правилно е определена и дължимата лихва за периода на забава, проверена с електронния калкулатор на официалната страница на Националната агенция за приходите.

По изложените съображения оспореният АУПДВ е законосъобразен, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], против Акт за установяване на публично държавно вземане № 21/13.01.2022г., издаден от директора на Б. дирекция „И. регион“.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Б. дирекция „И. регион“ разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението, че е изготвено.

СЪДИЯ: